

Ό,τι αγαπάς θα χαθεί

Stephen King

Ηταν ένα Μοτέλ 6 στον Διαπολιτειακό Αυτοκινητόδρομο 80 δυτικά του Λίνκολν στη Νεμπράσκα. Είχε αρχίσει να χιονίζει από το απόγευμα κι έτσι η πινακίδα με το φαρμακερό κίτρινο χρώμα έπαιρνε μια γλυκύτερη παστέλ απόχρωση καθώς το φως έσβηγε στο σούρουπο του Γενάρη. Ο ήχος του αέρα ήταν βαθύς και δυνατός, όπως είναι μονάχα στις επίπεδες κεντρικές περιοχές της χώρας και συνήθως το χειμώνα. Προς το παρόν, αυτό σήμαινε απλώς ενόχληση, ταλαιπωρία, αν όμως χιόνιζε πολύ απόψε –οι μετεωρολόγοι φαίνονταν αναποφάσιστοι– τότε, το πρωί πια, ο αυτοκινητόδρομος θα ήταν κλεισμένος. Αυτό δεν ενδιέφερε τον Άλφι Ζίμερ.

Πήρε το κλειδί του από έναν άντρα με κόκκινο γιλέκο και πήγε με τα πόδια ως την άκρη του κτιρίου από τσιμεντόλιθους. Ήταν είκοσι χρόνια πλασιέ στις Μεσοδυτικές Πολιτείες και είχε πια τέσσερις βασικούς κανόνες για το πώς να εξασφαλίζει τη βραδινή του ξεκούραση. Πρώτον, να κάνει πάντα κράτηση εγκαίρως. Δεύτερον, να κάνει κράτηση σ' ένα μοτέλ που ανήκε σε αλυσίδα, αν ήταν δυνατόν – σ' ένα Χόλιντεϊ Ιν, σ' ένα Ράμαντα Ιν, σ' ένα Κόμφορτ Ινν, σ' ένα Μοτέλ 6. Τρίτον, να ζητά πάντα ένα δωμάτιο στην άκρη. Έτσι, το χειρότερο που μπορούσε να του συμβεί ήταν να είναι θορυβώδεις οι ένοικοι σε ένα μόνο γειτονικό δωμάτιο. Και, τέταρτον, να ζητά ένα δωμάτιο που ο αριθμός του να αρχίζει από ένα. Ο Άλφι ήταν σαράντα τεσσάρων ετών, πολύ μεγάλος για να πηδά πόρνες των αυτοκινητόδρομων, να τρώει τηγανητό κοτόπουλο, ή να κουβαλά τις αποσκευές του στους πάνω ορόφους. Σήμερα πια τα δωμάτια του πρώτου ορόφου ήταν συνήθως για τους μη καπνιστές. Ο Άλφι έκλεινε ένα τέτοιο δωμάτιο, αλλά, παρόλα αυτά, κάπνιζε.

Κάποιος είχε καταλάβει το χώρο στάθμευσης μπροστά στο Δωμάτιο 190. Όλοι οι χώροι κατά μήκος του κτιρίου ήταν κατειλημμένοι. Ο Άλφι δεν ξαφνιάστηκε. Μπορούσες να κάνεις κράτηση, να προπληρώσεις, αλλά, αν έφτανες αργά (για μια ημέρα σαν αυτή, αργά σήμαινε μετά τις τέσσερις το απόγευμα), αναγκαζόσουν να παρκάρεις μακριά και να

περπατήσεις. Τα αυτοκίνητα αυτών που είχαν φτάσει νωρίς ήταν παρκαρισμένα κολλητά στο γκριζο κτίριο και τις φωτεινές κίτρινες πόρτες, σε μία μακριά σειρά, και το μπαμπακένιο χιόνι σκέπαζε ήδη τα παράθυρά τους.

Ο Άλφι έστριψε στη γωνία και πάρκαρα με το μπροστινό μέρος της Σεβρολέτ του στραμμένο προς έναν αγρό που απλωνόταν κάτασπρος και έσβηγε στο γκριζο σούρουπο. Στο βάθος, μόλις που διακρίνονταν τα φωτάκια μιας αγροικίας. Εκεί μέσα θα ήταν καθισμένοι στα ζεστά. Εδώ έξω, ο αέρας φυσούσε τόσο δυνατά, που ταρακουνούσε το αυτοκίνητο. Τα φώτα του αγροτόσπιτου χάθηκαν για μια στιγμή πίσω από ένα σύννεφο χιονιού.

Ο Άλφι ήταν ένας μεγαλόσωμος άντρας με ροδαλό πρόσωπο και σφυριχτή ανάσα από το κάπνισμα. Φορούσε παλτό, γιατί με τέτοιο ήθελε να σε βλέπει ο κόσμος όταν πάσχιζες να του πουλήσεις κάτι και όχι με μπουφάν. Οι μαγαζάτορες πουλούσαν πράγματα σε ανθρώπους με μπουφάν και διαφημιστικά καπέλα τζόκεϊ, δεν αγόραζαν απ' αυτούς. Το κλειδί του δωματίου ήταν δίπλα του, στο κάθισμα, περασμένο σ' ένα μπρελόκ μ' ένα πράσινο πλαστικό διαμάντι. Το κλειδί ήταν αληθινό κλειδί, όχι κάρτα. Στο ραδιόφωνο, ο Κλιντ Μπλακ τραγουδούσε το «Nothin' but the Tail Lights». Ήταν ένα τραγούδι κάντρι. Τώρα, το Λίνκολν είχε δικό του ροκ σταθμό στα FM, όμως του Άλφι το ροκ-εν-ρολ δεν του φαινόταν πολύ ταιριαστό. Όχι εδώ, όπου στα AM άκουγες ακόμη οργισμένους γέροντες να κραυγάζουν για τις φωτιές της κόλασης.

Έσβησε τη μηχανή, έβαλε το κλειδί του 190 στην τσέπη του και σιγουρεύτηκε πως το τετράδιό του βρισκόταν ακόμη εκεί μέσα. Ο παλιός του φίλος. «Σώστε τους Ρωσοεβραίους», θύμιζε στον εαυτό του. «Κερδίστε πολύτιμα δώρα».

Βγήκε από το αυτοκίνητο και τον χτύπησε μια ριπή, σπρώχνοντάς τον προς τα πίσω. Τα μπατζάκια του κυμάτισαν γύρω από τα πόδια του και ο Άλφι, ξαφνιασμένος, γέλασε βραχνά από το κάπνισμα.

Τα δείγματά του ήταν στο πορτμπαγκάζ, όμως δε θα τα χρειαζόταν απόψε. Όχι, όχι απόψε. Πήρε τη βαλίτσα και το χαρτοφύλακά του από το πίσω κάθισμα, έκλεισε την πόρτα και ύστερα πίεσε το μαύρο κουμπάκι στο μπρελόκ των κλειδιών του αυτοκινήτου. Το μαύρο κλείδωνε όλες τις πόρτες. Το κόκκινο ενεργοποιούσε ένα συναγερμό, που υποτίθεται πως τον χρησιμοποιούσες αν δοκίμαζε κάποιος να σε ληστέψει. Τον Άλφι δεν τον είχαν ληστέψει ποτέ. Φανταζόταν πως δε θα είχαν ληστέψει πολλούς πλασιέ εδεσμάτων για καλοφαγάδες σ' αυτά εδώ τα μέρη. Υπήρχε μια αγορά για τέτοια εδέσματα στη Νεμπράσκα, την Αιόβα, την Οκλαχόμα και το Κάνσας· ακόμη και στη Βόρεια και τη Νότια Ντακότα, όσο απίθανο κι αν φαινόταν. Ο Άλφι τα είχε καταφέρει αρκετά καλά, ειδικά τα τελευταία δύο χρόνια, όταν πια είχε μάθει τα μυστικά της αγοράς – που δε θα έφτανε όμως ποτέ την αγορά, ας πούμε, των λιπασμάτων. Κι αυτά τα λιπάσματα τα μύριζε ακόμη και τώρα, στον χειμωνιάτικο αέρα που πάγωνε τα μάγουλά του κοκκινίζοντάς τα ακόμη περισσότερο.

Στάθηκε εκεί για λίγο ακόμη, περιμένοντας να κοπάσει ο αέρας. Κόπασε και ο Άλφι είδε ξανά τα φωτάκια στο βάθος. Το αγροτόσπιτο. Πίσω από κείνα τα φωτισμένα παράθυρα, ίσως μια γυναίκα να ζέσταινε μια μπιζελόσουπα ή μια κρεατόπιτα «Ο Αγρότης», ή ένα κοτόπουλο, ενώ ο άντρας της θα παρακολουθούσε τις βραδινές ειδήσεις, αφού θα είχε βγάλει τα παπούτσια του και θα είχε ακουμπήσει τα πόδια του σ' ένα μαξιλάρι, και πάνω ο γιος τους θα έπαιζε ένα βιντεοπαιχνίδι στο GameCube και η κόρη τους θα καθόταν στην μπανιέρα, βυθισμένη ως το πιγούνι μέσα σε ευωδιαστές φυσαλίδες με τα μαλλιά της

δεμένα ψηλά με μια κορδέλα, και θα διάβαζε τη *Χρυσή Πυξίδα* του Φίλιπ Πούλμαν, ή ίσως ένα από τα βιβλία του Χάρι Πότερ, που ήταν τα αγαπημένα της κόρης του Άλφι, της Καρλίν. Όλα αυτά συνέβαιναν πίσω από κείνα τα φωτισμένα παραθυράκια, μια οικογένεια έκανε ό,τι κάνουν οι οικογένειες σε όλο τον κόσμο, όμως ανάμεσα σ' εκείνους και σ' αυτόν εδώ το χώρο στάθμευσης υπήρχαν δύο χιλιόμετρα επίπεδου, νεκρού, χειμωνιάτικου αγρού, κάτασπρου στο λιγοστό φως του μολυβένιου ουρανού. Ο Άλφι φαντάστηκε φευγαλέα τον εαυτό του να μπαίνει με τα χαμηλά του παπούτσια σ' αυτό το χωράφι, με το χαρτοφύλακά του στο ένα χέρι και τη βαλίτσα του στο άλλο, να διασχίζει τα παγωμένα χαντάκια, τελικά να φτάνει, να χτυπά· η πόρτα θα ήταν ανοικτή και από μέσα θα ερχόταν η ευδιασπής μυρωδιά μπιζελοσόουπας και θα ακουγόταν ο μετεωρολόγος του KETV να λέει: «Δείτε όμως τώρα αυτό το χαμηλό βαρομετρικό που έρχεται από τα Βραχώδη Όρη».

Και τι θα έλεγε ο Άλφι στη γυναίκα του αγρότη; Πως είπε να περάσει για να του κάνουν το τραπέζι; Θα τη συμβούλευε να σώσει τους Ρωσοεβραίους κερδίζοντας πολύτιμα δώρα; Θα άρχιζε λέγοντας: «Κυρία μου, σύμφωνα με τουλάχιστον μία πηγή που διάβασα πρόσφατα, ό,τι αγαπάτε θα χαθεί»; Αυτή θα ήταν μια καλή αρχή για κουβέντα, σίγουρα η γυναίκα του αγρότη θα ενδιαφερόταν γι' αυτά που είχε να της πει τούτος ο άγνωστος οδοιπόρος που θα είχε διασχίσει το ανατολικό χωράφι του άντρα της για να χτυπήσει την πόρτα της. Κι όταν θα τον προσκαλούσε να μπει, να της πει κι άλλα, αυτός θα άνοιγε το χαρτοφύλακά του και θα της έδινε ένα από τα βιβλιαράκια-δείγματα, λέγοντάς της πως, όταν θα ανακάλυπτε τις έτοιμες λικουδιές για καλοφαγάδες «Ο Αγρότης», σίγουρα θα ήθελε να γευτεί και την πιο εκλεπτυσμένη απόλαυση των *Ma Mer*. Και, επί τη ευκαιρία, της άρεσε το χαβιάρι; Σε πολλούς άρεσε. Ακόμη και στη Νεμπράσκα.

Πάγωνε. Στεκόταν εδώ και πάγωνε.

Γύρισε την πλάτη του στον αγρό και στα φωτάκια στο βάθος του και βάδισε προς το μοτέλ, με μικρά, προσεκτικά βήματα για να μη γλιστρήσει. Το είχε πάθει κάμποσες φορές· είχε σωριαστεί φαρδύς πλατύς στο χώρο στάθμευσης μερικών δεκάδων μοτέλ. Για την ακρίβεια, είχε κάνει σχεδόν τα πάντα κάμποσες φορές, κι αυτό ήταν το πρόβλημα.

Το κτίριο είχε υπόστεγο κι έτσι ο Άλφι κατόρθωσε να προφυλαχτεί από το χιόνι. Υπήρχε ένας αυτόματος πωλητής αναψυκτικών με μια πινακίδα που έλεγε ΒΑΖΕΤΕ ΤΑ ΣΩΣΤΑ ΚΕΡΜΑΤΑ· υπήρχε επίσης ένα μηχάνημα με παγωτά κι ένα με σοκολάτες και διαφόρων ειδών πατατάκια πίσω από μεταλλικές σπείρες που θύμιζαν σομιέ, χωρίς πινακίδα που να λέει ΒΑΖΕΤΕ ΤΑ ΣΩΣΤΑ ΚΕΡΜΑΤΑ. Από το δωμάτιο στα αριστερά εκείνου όπου σκόπευε να αυτοκτονήσει, ο Άλφι άκουσε τις απογευματινές ειδήσεις, όμως θα ακούγονταν καλύτερα σ' εκείνο το αγροτόσπιτο στο βάθος, ήταν βέβαιος. Ο άνεμος μούγκρισε. Χιόνι στροβιλίστηκε γύρω από τα χαμηλά παπούτσια του και ύστερα ο Άλφι μπήκε στο δωμάτιό του. Ο διακόπτης για το φως ήταν στα αριστερά. Τον πίεσε κι έκλεισε την πόρτα.

Ήξερε το δωμάτιο· ήταν το δωμάτιο που έβλεπε στα όνειρά του. Τετράγωνο. Με άσπρους τοίχους. Στον έναν υπήρχε η φωτογραφία ενός μικρού αγοριού με ψάθινο καπέλο, που κοιμόταν μ' ένα καλάμι στο χέρι. Στο πάτωμα υπήρχε ένα πράσινο συνθετικό χαλάκι όλο κόμπους. Έκανε κρύο μέσα, όταν όμως θα πατούσε ο Άλφι το κουμπί της υψηλής θερμοκρασίας στο κλιματιστικό κάτω από το παράθυρο, ο χώρος θα ζεσταινόταν γρήγορα και η ζέστη ίσως να γινόταν αφόρητη. Στον έναν τοίχο υπήρχε ένας πάγκος, πάνω μια τηλεόραση, πάνω στην τηλεόραση ένα χαρτόνι που έγραφε ΤΑΙΝΙΕΣ ΜΕ ΕΝΑ ΑΓΓΙΓΜΑ!

Υπήρχαν δύο διπλά κρεβάτια, με λαμπερά χρυσαφιά καλύμματα που τα είχαν περάσει πρώτα κάτω από τα μαξιλάρια και τα είχαν τεντώσει ύστερα από πάνω, έτσι που τα μαξιλάρια ήταν σαν πτώματα βρεφών. Υπήρχε ένα τραπέζι ανάμεσα στα κρεβάτια και πάνω μια Βίβλος μαζικής παραγωγής, ένα πρόγραμμα τηλεόρασης κι ένα τηλέφωνο στην απόκρωση της σάρκας. Πέρα από το δεύτερο κρεβάτι ήταν η πόρτα του μπάνιου. Όταν άναβες το φως μέσα, άναβε ταυτόχρονα ο ανεμιστήρας. Αν ήθελες φως, είχες υποχρεωτικά και τον ανεμιστήρα. Δεν υπήρχε τρόπος να τον αποφύγεις. Ο λαμπτήρας θα ήταν φθορισμού, με φαντάσματα ψόφινων μυγών μέσα του. Στον πάγκο δίπλα στο νεροχύτη θα υπήρχε ένα μάτι, μια ηλεκτρική τσαγιέρα και φακελάκια στιγμιαίου καφέ. Η μυρωδιά μέσα στο δωμάτιο ήταν ένα μείγμα έντονης οσμής καθαριστικού υγρού και μούχλας από την κουρτίνα του ντους. Ο Άλφι τα ήξερε όλα. Τα είχε ονειρευτεί, ακόμη και το πράσινο χαλάκι, όμως δεν ήταν κανένα κατόρθωμα αυτό, ήταν εύκολο όνειρο. Σκέφτηκε να ανάψει τη θέρμανση, αλλά θα έκανε θόρυβο, κι έπειτα, ποιο το νόημα;

Βάδισε προς το μοτέλ, με μικρά, προσεκτικά βήματα για να μη γλιστρήσει. Το είχε πάθει κάμποσες φορές· είχε σωριαστεί φαρδύς πλατύς στο χώρο στάθμευσης μερικών δεκάδων μοτέλ. Για την ακρίβεια, είχε κάνει σχεδόν τα πάντα κάμποσες φορές, κι αυτό ήταν το πρόβλημα.

Ξεκούμπωσε το παλτό του και άφησε τη βαλίτσα του στο πάτωμα, στα πόδια του κρεβατιού που ήταν πιο κοντά στο μπάνιο. Ακούμπησε το χαρτοφύλακά του στο χρυσαφί κάλυμμα. Κάθισε, με τα πλαινά του παλτού του να απλώνονται σαν φούστα. Άνοιξε το χαρτοφύλακα, έψαξε ανάμεσα σε διάφορα φυλλάδια, καταλόγους και έντυπα παραγγελιών και τελικά βρήκε το όπλο, ένα 38άρι περίστροφο Σμιθ & Γουέσον. Το άφησε στο μαξιλάρι στο πάνω μέρος του κρεβατιού.

Άναψε τσιγάρο, έκανε να σηκώσει το ακουστικό του τηλεφώνου και ύστερα θυμήθηκε το τετράδιο. Έβαλε το χέρι του στη δεξιά τσέπη του παλτού του και το έβγαλε. Ήταν παλιό, με σπιράλ· το είχε αγοράσει ένα δολάριο και σαράντα εννέα σεντς στο τμήμα χαρτικών ενός ξεχασμένου πια μαγαζιού στην Όμαχα ή το Σιου Σίτι ή ίσως το Τζούμπλι στο Κάνσας. Το εξώφυλλο ήταν τσαλακωμένο και όποια γράμματα υπήρχαν απ' έξω είχαν σβηστεί πια. Κάποιες από τις σελίδες είχαν μισοσκιστεί από το σπιράλ, όμως δεν έλειπε καμία. Ο Άλφι είχε αυτό το τετράδιο σχεδόν επτά χρόνια, από τότε που πουλούσε συσκευές ανάγνωσης γραμμωτού κώδικα για τη Σίμονεξ.

Υπήρχε ένα σταχτοδοχείο στο ράφι κάτω από το τηλέφωνο. Σ' αυτές τις περιοχές, κάποια δωμάτια μοτέλ είχαν ακόμη σταχτοδοχεία, μέχρι και στον πρώτο όροφο. Ο Άλφι το έπιασε, στερέωσε πάνω το τσιγάρο του και άνοιξε το τετράδιό του. Γύρισε σελίδες γραμμένες με εκατό διαφορετικά στιλό (και μερικά μολύβια), σταματώντας για να διαβάσει μερικά από τα μηνύματα. Ένα έλεγε: «Πήρα το πουλί του Τζιμ Μόρισον στα σουφρωμένα αγορίστικα χείλια μου (Λόρενς, Κάνσας)». Οι δημόσιες τουαλέτες ήταν γεμάτες με ομοφυλοφιλικά γκράφιτι, τα περισσότερα επαναλαμβανόμενα και ανιαρά, όμως αυτό το «σουφρωμένα αγορίστικα χείλια» ήταν αρκετά καλό. Ένα άλλο ήταν: «Η αγαπημένη μου πουτάνα είναι ο Άλμπερτ Γκορ (Μέρντο, Σάουθ Ντακότα)».

Τα τρία τέταρτα του τετραδίου ήταν γραμμένα, και στην τελευταία σελίδα υπήρχαν μόνο δύο γκράφιτι. «Μη μασάς τα Τρόγιαν· δεν είναι τσίχλες (Αβόκα, Αϊόβα)». Και: «Roorie doorie you so loory (Πάπιλιον, Νεμπράσκα)» [Σε ελεύθερη μετάφραση, «Σκατούλη, είσαι θεόμουρλος» (Σ.τ.Μ.)]. Ο Άλφι τρελαινόταν γι' αυτό το τελευταίο. Ήταν αυτά τα δύο ie και μετά, ξαφνικά, ένα γ. Θα μπορούσε να είναι απλώς το λάθος κάποιου ανορθόγραφου (σίγουρα αυτή την εξήγηση θα έδινε η Μόρα), αλλά γιατί να το βλέπει έτσι; Όχι· ο Άλφι προτιμούσε (ακόμη και τώρα) να πιστεύει ότι αυτά τα δύο ie και το απροσδόκητο γ ήταν ηθελημένα. Ήταν κάτι κρυφό και παιχνιδιάρικο, που έδινε την αίσθηση ενός ποιήματος του ε.ε. κάμινγκς.

Έψαξε στην εσωτερική τσέπη του παλτού του, ανάμεσα σε χαρτιά, μια παλιά απόδειξη διοδίων, ένα μπουκαλάκι χάπια –που είχε πάψει να τα παίρνει– και τελικά βρήκε το στιλό που φρόντιζε να έχει πάντα κάπου μέσα σ' όλα αυτά τα σκουπίδια. Ήταν ώρα να γράψει ό,τι είχε βρει σήμερα. Υπήρχαν δύο καλά, και τα δύο από την ίδια τουαλέτα, το ένα πάνω από τη λεκάνη όπου ούρησε ο Άλφι και το άλλο γραμμένο με μαρκαδόρο στον πίνακα δίπλα στον αυτόματο πωλητή της Χαβ-Ε-Μπάιτ. (Η Σναξ, που είχε καλύτερη σειρά προϊόντων κατά τη γνώμη του Άλφι, για κάποιο λόγο είχε εξοριστεί από τον Διαπολιτειακό Αυτοκινητόδρομο 80 πριν από τέσσερα χρόνια). Τώρα πια ο Άλφι βρισκόταν μερικές φορές δύο βδομάδες στο δρόμο και διήγνε πέντε χιλιάδες χιλιόμετρα δίκως να δει τίποτε καινούργιο, ούτε καν μια ενδιαφέρουσα παραλλαγή ενός παλιού γκράφιτι. Και τώρα, δύο την ίδια ημέρα. Δύο την τελευταία ημέρα. Ήταν σαν οιωνός.

Το στιλό του έγραφε πάνω «Ο ΑΓΡΟΤΗΣ – ΤΑ ΚΑΛΑ ΤΡΟΦΙΜΑ!» με χρυσά γράμματα δίπλα στο σήμα, μια καλύβα με αχυροσκεπή και με καπνό να βγαίνει από τη χαριτωμένα, αλλόκοτα γερτή καμινάδα της.

Καθισμένος στο κρεβάτι, φορώντας ακόμη το παλτό του, ο Άλφι έσκυψε με ζήλο πάνω από το παλιό τετράδιό του και ο ίσκιος του έπεσε στη σελίδα. Κάτω από το «Μη μασάς τα Τρόγιαν· δεν είναι τσίχλες» και το «Roorie doorie you so loory» ο Άλφι πρόσθεσε τα «Σώστε τους Ρωσοεβραίους, κερδίστε πολύτιμα δώρα (Γουόλτον, Νεμπράσκα)» και «Ό,τι αγαπάς θα χαθεί (Γουόλτον, Νεμπράσκα)». Δίστασε. Σπάνια πρόσθετε σχόλια, γιατί του άρεσε ό,τι έβρισκε να υπάρχει ασχολίαστο. Οι εξηγήσεις έκαναν το εξωτικό κοινότοπο (τουλάχιστον έτσι πίστευε πια· τα πρώτα χρόνια σχολίαζε πολύ πιο ελεύθερα), όμως κάπου κάπου μια υποσημείωση έμοιαζε περισσότερο να διαφωτίζει παρά να εξαφανίζει το μυστήριο.

Έβαλε αστερίσκο στη δεύτερη φράση –«Ό,τι αγαπάς θα χαθεί (Γουόλτον, Νεμπράσκα)»– τράβηξε μια γραμμή πέντε εκατοστά πάνω από το τέλος της σελίδας και έγραψε: «Για να το διαβάσεις αυτό, πρέπει επίσης να κοιτάς στην έξοδο του μεγάλου πάρκινγκ του σταθμού ανάπαυλας Γουόλτον προς τον αυτοκινητόδρομο, δηλαδή τους περαστικούς που απομακρύνονται».

Ξανάβαλε το στιλό στην τσέπη του, διερωτώμενος γιατί να συνεχίζει κάποιος να κάνει οτιδήποτε όταν ετοιμάζεται να βάλει ένα τέλος στα πάντα. Δεν μπόρεσε να βρει ούτε μία απάντηση. Αλλά φυσικά το ίδιο συμβαίνει και με την αναπνοή. Μέχρι να πεθάνεις, συνεχίζεις να ανασαίνεις.

Ο αέρας λυσομανούσε έξω. Ο Άλφι κοίταξε φευγαλέα προς το παράθυρο, όπου η κουρτίνα (επίσης πράσινη αλλά σε διαφορετική απόχρωση από το χαλάκι) ήταν κλειστή. Αν

την τραβούσε, θα έβλεπε αλυσίδες φώτων στον Διαπολιτειακό Αυτοκινητόδρομο 80, με κάθε φωτεινή κόκκινη χάντρα να αντιπροσωπεύει έλλογα πλάσματα που κινούνταν με ταχύτητα κατά μήκος του δρόμου. Ύστερα ξανακοίταξε το τετράδιό του. Σκόπευε να το κάνει, ναι. Αυτό ήταν απλώς... λοιπόν...

«Σαν να ανασαίνω», είπε και χαμογέλασε. Σήκωσε το τσιγάρο από το σταχτοδοχείο, κάπνισε, το ακούμπησε ξανά και φυλλομέτρησε πάλι το τετράδιο. Οι φράσεις τού έφερναν στο νου χιλιάδες χώρους στάθμευσης και εστιατόρια των αυτοκινητόδρομων, όπως σου θυμίζουν κάποια τραγούδια που ακούς στο ραδιόφωνο συγκεκριμένα μέρη, στιγμές, ανθρώπους που ήταν μαζί σου, τι έπινες, τι συλλογιζόσουν.

«Να 'μαι που κάθομαι εδώ, κι είναι η καρδιά στο στήθος μου βαριά, να χέσω πάλεψα πολύ, μα άφησα μόνο μια κλανιά». Όλοι το ήξεραν αυτό, όμως να μια ενδιαφέρουσα παραλλαγή από το εστιατόριο Νταμπλ-Ντι Στέικς στο Χούκερ της Οκλαχόμα: «Να με που κάθομαι εδώ, δεν ξέρω τι να κάνω, απ' την πολλή προσπάθεια μπορεί και να πεθάνω. Ξέρω, πολύ μεγάλο θα είναι τούτο το σκατό, προσεύχομαι μονάχα, Θεέ μου, μην εκραγώ». Και από το Κέισι της Αϊόβα, εκεί όπου ο Νότιος Σιδηρόδρομος 25 διασταυρώνεται με τον Διαπολιτειακό Αυτοκινητόδρομο 80: «Η μαμά μου μ' έκανε πόρνη». Σ' αυτό, κάποιος είχε προσθέσει με πολύ διαφορετική γραφή: «Αν έχω τα προσόντα, θα με κάνει κι εμένα;».

Είχε αρχίσει να τα μαζεύει όταν πουλούσε τις συσκευές ανάγνωσης γραμμωτού κώδικα· σημείωνε διάφορα γκράφιτι στο τετράδιο με το σπирάλ δίχως να ξέρει στην αρχή γιατί το έκανε. Απλώς τον διασκέδαζαν, ή τον σάστιζαν, ή και τα δύο. Όμως, σιγά σιγά, είχαν αρχίσει να τον συναρπάζουν αυτά τα μηνύματα από τον Διαπολιτειακό Αυτοκινητόδρομο, όπου η μόνη άλλη επικοινωνία ήταν να αναβοσβήνεις τους προβολείς σου όταν προσπερνούσες κάποιον στη βροχή, ή να σου δείχνει κάποιος κακοδιάθετος το μεσαίο δάχτυλό του όταν τον προσπερνούσες σηκώνοντας πίσω σου μια ουρά κοκόρου από χιόνι. Σταδιακά είχε αρχίσει να καταλαβαίνει –ή απλώς να ελπίζει– πως κάτι συνέβαινε εδώ. Το μήνυμα στο στίλ του ε.ε. κάμινγκς, για παράδειγμα, ή η άλογη οργή τού «Δυτική Λεωφόρος 1380 σκοτώστε τη μητέρα μου ΠΑΡΤΕ ΤΗΣ ΤΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ».

Ή αυτό το παλιό: «Να 'μαι που κάθομαι εδώ, γεννώντας απ' τον πισινό, έναν ακόμη Τεξανό». Πώς λεγόταν αυτό το μέτρο; Μήπως ήταν ιαμβικό; Πάντως η μορφή του μηνύματος –τρεις ομοιοκατάληκτοι στίχοι– σε διευκόλυνε να το θυμάσαι. Είχε σκεφτεί πολλές φορές πως θα μπορούσε να ξαναπάει σχολείο και να κάνει μερικά μαθήματα μετρικής. Να μάθει για τι πράγμα μιλούσε αντί να ισορροπεί στο τεντωμένο σκοινί της διαίσθησης. Το μόνο που θυμόταν καθαρά απ' το σχολείο ήταν το ιαμβικό πεντάμετρο: «Να ζει κανείς ή να μη ζει, ιδού η απορία». Για την ακρίβεια, είχε δει τον συγκεκριμένο στίχο σε μια αντρική τουαλέτα στον Διαπολιτειακό Αυτοκινητόδρομο 70· κάποιος άλλος είχε προσθέσει: «Η αληθινή απορία είναι ποιος ήταν ο πατέρας σου, ηλίθιε».

Αυτά τα τρίστιχα. Πώς λέγονταν; Τροχαϊκά; Δεν είχε ιδέα. Το ότι θα μπορούσε να το μάθει δεν του φαινόταν σημαντικό πια, όμως θα μπορούσε να το μάθει, ναι. Ήταν κάτι που διδασκόταν· δεν ήταν δα κανένα σπουδαίο μυστικό.

Υπήρχε και μια άλλη παραλλαγή, που επίσης είχε δει ο Άλφι σε όλη τη χώρα: «Να 'μαι που κάθομαι εδώ, και απ' τον κώλο μου γεννώ, του Μείν τον αστυνομικό». Ήταν πάντα από το Μείν, όπου κι αν βρισκόσουν, ο αστυνομικός ήταν πάντα από το Μείν. Γιατί; Γιατί

καμιά άλλη Πολιτεία δεν ταίριαζε. Το Μείν είναι η μόνη που τ' όνομά της είναι τόσο μικρό. Και εδώ υπήρχαν οι τρεις ομοιοκατάληκτοι στίχοι.

Είχε σκεφτεί να γράψει ένα βιβλίο. Ένα μικρό. Ο πρώτος τίτλος που είχε σκεφτεί ήταν «Μην κοιτάξεις εδώ πάνω, κατουράς τα παπούτσια σου», όμως δεν μπορούσες να δώσεις τέτοιο τίτλο σ' ένα βιβλίο –αν ήλπιζες, τουλάχιστον, να το βάλει κάποιο μαγαζί στα ράφια του. Και, συν τοις άλλοις, ήταν ελαφρύς τίτλος. Ρηχός. Και με το πέρασμα των χρόνων ο Άλφι είχε πειστεί πως κάτι συνέβαινε εδώ, κάτι καθόλου ρηχό. Ο τίτλος στον οποίο είχε καταλήξει ήταν μια παραλλαγή μιας φράσης που είχε δει σε μια τουαλέτα έξω από το Φορτ Σκοτ, στο Κάνσας, στον Αυτοκινητόδρομο 54. «Σκότωσα τον Τεντ Μπάντι: Ο Μυστικός Ταξιδιωτικός Κώδικας των Αμερικανικών Αυτοκινητοδρόμων». Του Άλφρεντ Ζίμερ. Ακουγόταν μυστηριώδης και απειλητικός, σχεδόν ακαδημαϊκός. Όμως δεν το έκανε. Και, παρότι είχε δει σε όλη τη χώρα το «Αν έχω τα προσόντα, θα με κάνει κι εμένα;» δίπλα στο «Η μαμά μου μ' έκανε πόρνη», δεν είχε καθίσει ποτέ να εξηγήσει (τουλάχιστον γραπτώς) την απουσία συμπίνας σ' αυτή την ερώτηση του τύπου «και γιατί κλαίγεσαι;» Ή το «Ο Μαρμωνάς είναι ο Βασιλιάς του Νιου Τζέρσι»; Πώς μπορούσε να εξηγήσει κανείς γιατί το Νιου Τζέρσι το έκανε ν' ακούγεται αστείο, κάτι που ίσως δε θα συνέβαινε με το όνομα μιας άλλης Πολιτείας; Ακόμη και το να προσπαθήσεις έμοιαζε αλαζονικό. Στο κάτω κάτω, ο Άλφι δεν ήταν παρά ένας ανθρωπάκος, με μια δουλειά ανθρωπάκου. Πουλούσε πράγματα. Έτοιμα γεύματα, το τελευταίο διάστημα.

Και τώρα, φυσικά... τώρα...

Ο Άλφι τράβηξε άλλη μια βαθιά ρουφηξιά απ' το τσιγάρο του, το έσβησε και τηλεφώνησε στο σπίτι του. Δεν περίμενε να βρει τη Μόρα, και δεν τη βρήκε. Του απάντησε η δική του ηχογραφημένη φωνή, δίνοντας στο τέλος τον αριθμό του κινητού τηλεφώνου του. Πολύ που θα χρησίμευε σε κάποιον· το κινητό τηλέφωνο βρισκόταν στο πορτμπαγκάζ της Σεβρολέτ, χαλασμένο. Ήταν πάντα άτυχος με τις κάθε λογής συσκευές.

Μετά το σήμα του τηλεφωνητή, είπε: «Γεια, εγώ είμαι. Βρίσκομαι στο Λίνκολν. Χιονίζει. Μην ξεχάσεις το βραστό που θα πήγαινες στη μητέρα μου. Το περιμένει. Και με ρώτησε για τα κουπόνια του χορού. Ξέρω πως σ' αυτό το θέμα τη θεωρείς τρελή, όμως καν' της το χατίρι, εντάξει; Είναι μεγάλη. Πες στην Καρλίν πως ο μπαμπάς λέει γεια». Σώπασε για μια στιγμή και ύστερα, για πρώτη φορά τα τελευταία πέντε χρόνια, είπε: «Σ' αγαπώ».

Έκλεισε το τηλέφωνο, σκέφτηκε να καπνίσει κι άλλο τσιγάρο –δεν είχε ν' ανησυχίσει μήπως πάθαινε καρκίνο του πνεύμονα– και τελικά αποφάσισε πως δε χρειαζόταν. Ακούμπησε το τετράδιο δίπλα στο τηλέφωνο, ανοιχτό στην τελευταία σελίδα. Έπιασε το όπλο και έβγαλε τον κύλινδρο. Ήταν γεμάτο. Ξανάβαλε με μια απότομη κίνηση τον κύλινδρο στη θέση του, ύστερα έχωσε την κοντή κάννη στο στόμα του και γεύτηκε παγερό μέταλλο και γράσο. Συλλογίστηκε: *Να 'μαι που κάθομαι εδώ, τώρα θα γαληνέψω, στο στόμα μου ετοιμάζομαι μια σφαίρα να φυτέψω.* Ένα χαμόγελο ζωγραφίστηκε στο πρόσωπό του, γύρω από την κάννη. Ήταν απαίσιο αυτό το ποιημάκι. Δε θα το σημείωνε ποτέ στο τετράδιό του.

Ύστερα, όμως, συλλογίστηκε κάτι άλλο και ακούμπησε ξανά το όπλο στο βαθούλωμα του μαξιλαριού, τράβηξε πάλι το τηλέφωνο προς το μέρος του και ξανατηλεφώνησε στο σπίτι του. Περίμενε να πει πάλι η φωνή του τον άχρηστο αριθμό του κινητού τηλεφώνου και ύστερα είπε ο Άλφι: «Εγώ είμαι πάλι. Μην ξεχάσεις να πας τον Ράμπο στον κτηνίατρο μεθαύριο, εντάξει; Και να του δίνεις τα χάπια του, του ανακουφίζουν τους γοφούς. Γεια».

Έκλεισε το τηλέφωνο και ξανασήκωσε το όπλο. Πριν προλάβει να βάλει την κάννη στο στόμα του, η ματιά του έπεσε στο τετράδιο. Συνοφρυώθηκε και άφησε πάλι το όπλο. Το τετράδιο ήταν ανοιχτό στις τέσσερις τελευταίες φράσεις. Το πρώτο πράγμα που θα αντίκριζε κάποιος που θα άκουγε τον πυροβολισμό θα ήταν το άψυχο κορμί του στο κρεβάτι που βρισκόταν πιο κοντά στο μπάνιο, με το κεφάλι του να κρέμεται κάτω, αιμορραγώντας στο συνθετικό πράσινο χαλάκι. Το δεύτερο που θα έβλεπε, όμως, θα ήταν το τετράδιο, ανοιχτό στην τελευταία γραμμένη σελίδα.

Ο Άλφι φαντάστηκε κάποιον αστυνομικό, κάποιον της Πολιτειακής Αστυνομίας της Νεμπράσκα, που δε θα είχε μνηθεί ποτέ σε κανέναν τοίχο τουαλέτας γιατί το απαγόρευαν οι κανόνες της μετρικής, να διαβάσει αυτές τις

τελευταίες φράσεις, ίσως στρέφοντας το τσαλακωμένο παλιό τετράδιο προς το μέρος του με την άκρη του δικού του σιλό. Θα διάβαζε τις τρεις πρώτες φράσεις –το «Μη μαςάς τα Τρόγιαν», το στιχάκι στο σιλ του ε.ε. κάμινγκς, και το «Σώστε τους Ρωσοεβραίους»– και θα τις θεωρούσε λόγια τρελού. Θα διάβαζε την τελευταία, «Ό,τι αγαπάς θα χαθεί», και θα σκεφτόταν πως ο νεκρός είχε ξαναβρεί κάπως τα λογικά του στο τέλος, αρκετά ώστε να γράψει κάτι που έβγαζε κάποιο νόημα, πριν αυτοκτονήσει.

Του Άλφι δεν του άρεσε η ιδέα να νομίσουν οι άνθρωποι πως ήταν τρελός (μια περαιτέρω ανάγνωση του τετραδίου, που θα αποκάλυπτε πληροφορίες του τύπου «Ο Μέτζερ Έβερς ζει και βασιλεύει στην Ντίσνεϊλαντ», απλώς θα επιβεβαίωνε αυτή την εντύπωση). Δεν ήταν τρελός, ούτε ήταν ανοησίες οι φράσεις που είχε γράψει εδώ όλα αυτά τα χρόνια. Ήταν βέβαιος. Κι αν έκανε λάθος, αν ήταν απλώς λόγια τρελών, άξιζε να τα εξετάσει κάποιος πιο προσεκτικά. Αυτό το «μην κοιτάξεις εδώ πάνω, κατουράς τα παπούτσια σου», για παράδειγμα, ήταν χιούμορ; Ή οργισμένη κραυγή;

Σκέφτηκε να ξεφορτωθεί το τετράδιο πετώντας το στη λεκάνη και ύστερα κούνησε αρνητικά το κεφάλι του. Θα κατέληγε να ψάχνει γονατιστός και ανασκουμπωμένος, πασχίζοντας να το ξαναβγάλει το αναθεματισμένο. Με τον ανεμιστήρα να κροταλίζει και το λαμπτήρα φθορισμού να βουίζει. Και, παρότι θα απλωνόταν η μελάνη με το νερό, οι λέξεις δε θα χάνονταν εντελώς. Όχι όσο θα έπρεπε. Επιπλέον, το τετράδιο ταξίδευε τόσο καιρό μαζί του, είχε διασχίσει τόσες εκτάσεις και είχε διανύσει τόσα έρημα χιλιόμετρα στις Μεσοδυτικές Πολιτείες, μέσα στην τσέπη του. Δεν του άρεσε η ιδέα να καταλήξει στη λεκάνη.

Τότε, λοιπόν, μόνο την τελευταία σελίδα; Σίγουρα, μια τσαλακωμένη σελίδα θα εξαφανιζόταν μέσα στο στρόβιλο του νερού. Θα έμεναν όμως οι υπόλοιπες, για να τις ανακαλύψουν αυτοί («αυτοί» υπήρχαν πάντα), όλες αυτές οι ολοκάθαρεις αποδείξεις πως του είχε σαλέψει. Θα έλεγαν: «Πάλι καλά που δεν αποφάσισε να μπει οπλισμένος σε κανένα προαύλιο σχολείου. Να πάρει μερικά παιδάκια μαζί του στον τάφο». Και αυτό θα

Ξανασήκωσε το όπλο. Πριν προλάβει να βάλει την κάννη στο στόμα του, η ματιά του έπεσε στο τετράδιο. Ήταν ανοιχτό. Το πρώτο πράγμα που θα αντίκριζε κάποιος που θα άκουγε τον πυροβολισμό θα ήταν το άψυχο κορμί του στο κρεβάτι που βρισκόταν πιο κοντά στο μπάνιο, με το κεφάλι του να κρέμεται κάτω.

ακολουθούσε τη Μόρα, όπως ακολουθεί κάποιο σκύλο ένα κονσερβοκούτι δεμένο στην ουρά του. «Άκουσες για τον άντρα της;» θα έλεγαν οι γυναίκες στο σουπερ μάρκετ. «Αυτοκτόνησε σ' ένα μοτέλ. Και άφησε ένα τετράδιο γεμάτο παλαβά πράγματα μέσα. Πάλι καλά που δε σκότωσε κι εκείνη». Εντάξει, θα μπορούσε και να το παραβλέψει αυτό. Στο κάτω κάτω η Μόρα ήταν ενήλικη. Η Καρλίν, όμως... Η Καρλίν ήταν...

Ο Άλφι κοίταξε το ρολόι του. Αυτή τη στιγμή, η Καρλίν έπαιζε μπάσκετ με την ομάδα της. Οι συμπαίκτριές της θα έλεγαν περίπου τα ίδια πράγματα με τις γυναίκες στο σουπερ μάρκετ, μόνο που δε θα πρόσεχαν να μην τις ακούσει και θα συνόδευαν τα λόγια τους μ' αυτά τα ανατριχιαστικά εφηβικά κοριτσιίστικα χάχανα. Με τα μάτια τους γεμάτα αγάλλιαση και φρίκη. Ήταν δίκαιο αυτό; Όχι, εννοείται πως όχι, όμως ούτε σ' αυτό που συνέβαινε στον ίδιο υπήρχε κάτι δίκαιο. Κάποιες φορές, ταξιδεύοντας στον αυτοκινητόδρομο, έβλεπε κομμάτια λάστιχο ξεκολλημένα από τα αναγομωμένα ελαστικά που χρησιμοποιούσαν κάποιοι από τους ανεξάρτητους οδηγούς νταλίκας. Έτσι ένιωθε και ο ίδιος τώρα: σαν πεταμένο ελαστικό. Και τα χάρπια χειροτέρευαν την κατάσταση. Σου καθάριζαν το μυαλό, τόσο ώστε να δεις σε τι τρομακτικό αδιέξοδο βρισκόσουν.

«Όμως δεν είμαι τρελός», είπε. «Αυτό δεν με κάνει τρελό». Όχι. Ίσως να ήταν καλύτερα αν ήταν τρελός.

Ο Άλφι έπιασε το τετράδιό του και το έκλεισε, απότομα όπως είχε ξαναβάλει τον κύλινδρο του περιστρόφου στη θέση του, και απέμεινε να το χτυπά νευρικά στο πόδι του. Αυτό ήταν γελοίο.

Ωστόσο, είτε ήταν γελοίο είτε όχι, τον τυραννούσε. Όπως τον τυραννούσε κάποιες φορές στο σπίτι η ιδέα πως είχε αφήσει το φούρνο αναμμένο, μέχρι που σηκωνόταν τελικά για να ελέγξει και τον έβρισκε σβηστό. Μόνο που αυτό ήταν χειρότερο. Γιατί αγαπούσε ό,τι ήταν γραμμένο στο τετράδιο. Να μαζεύει γκράφιτι –να τα συλλογίζεται– αυτή ήταν η αληθινή δουλειά του τα τελευταία χρόνια, όχι να πουλάει συσκευές ανάγνωσης γραμμωτού κώδικα και συνηθισμένα έτοιμα γεύματα με φανταχτερή συσκευασία. Για παράδειγμα, η ανοησία αλλά και η ζωντάνια τού «Η Έλεν Κέλερ δεν ντρεπόταν· με το φίλο της πηδιόταν!» Να όμως που το τετράδιο μπορεί να αμαύρωνε το όνομά του όταν θα ήταν πια νεκρός. Θα ήταν σαν να κρεμιόσουν κατά λάθος μέσα στην τουαλέτα, καθώς θα πειραματιζόσουν μ' έναν καινούριο τρόπο αυνανισμού, και να σ' έβρισκαν με το βρακί σου κατεβασμένο και χεσμένο. Κάποιες από τις φράσεις στο τετράδιό του μπορεί να δημοσιεύονταν στην εφημερίδα δίπλα στη φωτογραφία του. Κάποτε δεν θα του καιγόταν καρφί, αλλά τώρα πια, που ακόμη και οι χριστιανικές εφημερίδες ασχολούνταν με την κρεατοελιά στο πέος του Προέδρου, ήταν δύσκολο να αδιαφορήσεις.

Να το κάψει λοιπόν; Όχι, θα έμπαινε σε λειτουργία ο συναγερμός.

Να το κρύψει πίσω από την κορνίζα στον τοίχο; Την εικόνα του μικρού αγοριού με το καλάμι ψαρέματος και το ψάθινο καπέλο;

Ο Άλφι το συλλογίστηκε και ύστερα ένευσε αργά. Δεν ήταν καθόλου άσχημη ιδέα. Το τετράδιο μπορεί να έμενε εκεί για χρόνια. Και ύστερα, μια μέρα στο μακρινό μέλλον, θα έπεφτε. Κάποιος, ίσως ένας ένοικος ή –το πιο πιθανό– μια καθαρίστρια θα το σήκωνε με περιέργεια. Θα το φυλλομετρούσε. Πώς θα ένιωθε αυτός ο άνθρωπος; Θα ταραζόταν; Θα χαμογελούσε; Απλώς θα απέμενε να το κοιτάζει σαστισμένος; Ο Άλφι ήλπιζε να συνέβαινε το τελευταίο. Γιατί αυτά που υπήρχαν μέσα στο τετράδιο ήταν αινιγματικά. «Ο Έλβις

σκοτώσε το Μεγάλο Μουνί», είχε γράψει κάποιος από το Χάκμπερι του Τέξας. «Γαλήνη είναι να 'σαι ντόμπρος» ήταν η γνώμη κάποιου από το Ράπιντ Σίτι στη Νότια Ντακότα. Και κάτω απ' αυτό κάποιος είχε γράψει: «Όχι, βλάκα, γαλήνη = $(va)^2 + b$, αν $v =$ γαλήνη, $a =$ ικανοποίηση και $b =$ ερωτική συμβατότητα».

Πίσω από την κορνίζα, λοιπόν.

Ο Άλφι είχε φτάσει ως τη μέση του δωματίου, όταν θυμήθηκε τα χάπια στην τσέπη του παλτού του. Και υπήρχαν κι άλλα στο ντουλαπάκι στη θέση του συνοδηγού, διαφορετικών ειδών, αλλά για το ίδιο πράγμα. Ήταν αγορασμένα με συνταγή γιατρού, όμως δεν ήταν από εκείνα που θα σου χορηγούσε αν ένωθες... να... φίνα. Έτσι, οι αστυνομικοί θα έψαχναν εξονυχιστικά το δωμάτιο για άλλα φάρμακα κι όταν θα τραβούσαν την κορνίζα από τον τοίχο, το τετράδιο θα έπεφτε στο πράσινο χαλάκι. Οι φράσεις που ήταν γραμμένες εκεί μέσα θα φαίνονταν ακόμη χειρότερες, ακόμη πιο τρελές, γιατί ο Άλφι θα είχε φροντίσει να τις κρύψει.

Και θα πίστευαν πως η τελευταία σχετιζόταν με την αυτοκτονία του, απλώς γιατί ήταν η τελευταία. Όπου κι αν άφηγε το τετράδιο, θα συνέβαινε το ίδιο. Σίγουρα, όπως κολλά το σκατό στις Αμερικής στον πισινό, όπως είχε γράψει κάποτε ένας ποιητής των διοδίων στο Ανατολικό Τέξας.

«Αν το βρουν», είπε και ξάφνου η λύση ξεπήδησε στο νου του.

Το χιόνι είχε πυκνώσει, ο αέρας είχε δυναμώσει κι άλλο και τα φωτάκια στο βάθος του αγρού είχαν σβήσει. Ο Άλφι στάθηκε δίπλα στο χιονοσκέπαστο αυτοκίνητό του στην άκρη του χώρου στάθμευσης, με το παλτό του να κυματίζει μπροστά του. Στο αγροτόσπιτο, τώρα θα έβλεπαν τηλεόραση. Όλη η οικογένεια. Αν δηλαδή δεν είχε ξεκολλήσει το δορυφορικό πιάτο από τη σκεπή του αχυρώνα. Στο δικό του σπίτι, η γυναίκα και η κόρη του μόλις θα είχαν γυρίσει από τον αγώνα μπάσκετ της Καρλίν. Η Μόρα και η Καρλίν ζούσαν σ' έναν κόσμο που είχε ελάχιστη σχέση με τους διαπολιτειακούς αυτοκινητοδρόμους, τα βενζινάδικα-εστιατόρια, το σφύριγμα των φορτηγών που σε προσπερνούσαν τρέχοντας με εκατόν είκοσι, ακόμη και με εκατόν σαράντα χιλιόμετρα την ώρα. Δεν παραπονιόταν (έτσι ήλιπιζε τουλάχιστον): απλώς το επισήμαινε. «Κανείς δεν είναι εδώ, ακόμη κι αν είναι», είχε γράψει κάποιος από το Τσοκ Λέβελ του Μιζούρι σ' έναν τοίχο τουαλέτας, και κάποιες φορές σ' αυτές τις τουαλέτες υπήρχε αίμα, συνήθως λίγο, αλλά μια φορά είχε δει ο Άλφι έναν βρόμικο νιπτήρα κάτω από ένα γρατσουλισμένο ατσάλινο καθρέφτη, μισογεμάτο με αίμα. Το είχε προσέξει κανείς; Ειδοποιούσε κανείς όταν συνέβαινε κάτι τέτοιο, το ανέφερε;

Σε κάποιες δημόσιες τουαλέτες το δελτίο καιρού ακουγόταν διαρκώς από ηχεία τοποθετημένα ψηλά και του Άλφι η φωνή του εκφωνητή τού φαινόταν σαν να ανήκε σε φάντασμα, σ' ένα νεκρό που μιλούσε. Στο Κάντι του Κάνσας, στον Αυτοκινητόδρομο 283, στην Κομητεία Νες, κάποιος είχε γράψει: «Ιδού έστηκα επί την θύραν και κρούω», και κάποιος άλλος είχε προσθέσει: «Αν δεν είσαι από το Συμψηφιστικό Γραφείο Εκκαθαρίσεων, φύγε, Κακό Αγόρι».

Ο Άλφι στάθηκε στην άκρη του χώρου στάθμευσης, κοντανασαίνοντας λιγάκι, γιατί ο αέρας ήταν τόσο παγερός και γεμάτος χιόνι. Στο αριστερό του χέρι κρατούσε το τετράδιο, σχεδόν λυγισμένο στα δύο. Δεν υπήρχε κανένας λόγος να το καταστρέψει τελικά.

Θα το έριχνε απλώς στο ανατολικό χωράφι του αγρότη, εδώ, στη δυτική μεριά του Λίνκολν. Ο άνεμος θα τον βοηθούσε. Το τετράδιο μπορεί να έπεφτε γύρω στα εφτά-οχτώ μέτρα μακριά κι ο άνεμος θα το παρέσερνε ακόμη πιο μακριά, μέχρι κάποιο χαντάκι, όπου θα το σκέπαζε το χιόνι. Θα απέμενε θαμμένο όλο το χειμώνα, για κάμποσο καιρό αφότου θα έθαβαν και το δικό του κορμί. Την άνοιξη, ο αγρότης θα ερχόταν κατά δω με το τρακτέρ του, με την καμπίνα του πλημμυρισμένη από τη μουσική της Πάτι Λάβλες ή του Τζορτζ Τζόουνς ή, ίσως, του Κλιντ Μπλακ, και θα όργωνε το τετράδιο δίχως να το δει, θάβοντάς το μέσα στον κύκλο της ζωής. Αν υπήρχε κύκλος της ζωής, δηλαδή. «Ηρέμησε, απλώς φεύγει το παλιό για να 'ρθει το καινούργιο», είχε γράψει κάποιος δίπλα σ' ένα τηλέφωνο με κερματοδέκτη στον Διαπολιτειακό Αυτοκινητόδρομο 35, κοντά στο Κάμερον του Μιζούρι.

Ο Άλφι σήκωσε το τετράδιο για να το πετάξει και ύστερα κατέβασε το χέρι του. Η αλήθεια ήταν πως δεν ήθελε να το ξεφορτωθεί. Αυτή ήταν λοιπόν η περιβόητη μεγάλη απόφαση για την οποία μιλούσαν διαρκώς οι πάντες. Ωστόσο, τα πράγματα ήταν άσχημα τώρα. Ξανασήκωσε το χέρι του και το κατέβασε για άλλη μια φορά. Μέσα στην απόγνωση και την αναποφασιστικότητά του, έβαλε τα κλάματα δίχως να το καταλάβει. Ο αέρας περνούσε ορμητικός, σαν να βιαζόταν να πάει κάπου. Δεν μπορούσε να συνεχίσει να ζει ο Άλφι όπως ζούσε ως τώρα, γι' αυτό τουλάχιστον ήταν βέβαιος. Ούτε μία μέρα ακόμη. Και μια σφαίρα στο στόμα ήταν ευκολότερη από οποιαδήποτε αλλαγή στη ζωή του, και γι' αυτό ήταν βέβαιος. Πολύ ευκολότερη από το να προσπαθήσει να γράψει ένα βιβλίο που ίσως θα το διάβαζαν ελάχιστοι, ή δεν θα το διάβαζε κανένας. Ξανασήκωσε το χέρι του, έκανε να πετάξει το τετράδιο όπως ένας παίκτης του μπίιζμπολ την μπάλα και απέμεινε να στέκει έτσι. Μια ιδέα τού είχε έρθει στο νου. Θα μετρούσε ως το εξήντα. Αν σ' αυτό το διάστημα εμφανίζονταν ξανά τα φωτάκια του αγροτόσπιτου, θα προσπαθούσε να γράψει το βιβλίο.

Για να γράψεις ένα τέτοιο βιβλίο, συλλογίστηκε, θα 'πρεπε να ξεκινήσεις μιλώντας για το πώς ήταν να μετράς την απόσταση και την ίδια την απέραντη γη με πράσινους χιλιόμετροδείκτες και για το πώς ηκούσε ο αέρας όταν έβγαινες από το αυτοκίνητό σου σ' ένα από κείνα τα μαγαζιά των αυτοκινητοδρόμων στην Οκλαχόμα ή τη Βόρεια Ντακότα. Για το πώς ηκούσε σχεδόν σαν ομιλία. Θα 'πρεπε να εξηγήσεις τη σιωπή και να περιγράψεις πώς οι τουαλέτες μύριζαν πάντα κάτουρο και πορδές περαστικών ταξιδιωτών, να εξηγήσεις πώς μέσα σε τούτη τη σιωπή οι φωνές στους τοίχους άρχιζαν να ακούγονται. Θα ήταν οδυνηρό να μιλήσει για όλα αυτά, αν κόπαζε όμως ο αέρας και φαίνονταν ξανά τα φωτάκια του αγροτόσπιτου, θα το έκανε.

Αν όχι, θα έριχνε το τετράδιο στο χωράφι, θα γύριζε στο Δωμάτιο 190 (αριστερά από τον αυτόματο πωλητή) και θα αυτοκτονούσε όπως το είχε σχεδιάσει. Ένα από τα δύο. Ένα από τα δύο.

Ο Άλφι απέμεινε εκεί, να μετράει ως το εξήντα από μέσα του, περιμένοντας να δει αν θα κόπαζε ο άνεμος. (δε)

Μετάφραση Μιχάλης Μακρόπουλος